

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
3.Bhar.289/2011/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság **Budapesten, 2012. évi október hó 17. napján** megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

A tizennyolcadik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette és más bűncselekmények miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben - az ügyész másodfellebbezését elbírálva - a Fejér Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2011. május 19. napján kelt 1.Bf.100/2011/4. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott bűnös további 1 rb személyi szabadság megsértésének büntetében [Btk. 175. § (1) és (3) bekezdés e) pont].

A büntetését 400 (négy száz) napi tétel 100 (Egyszáz) forint napi összegű, összesen 40.000 (Negyvenezer) forint pénzbüntetésre **súlyosítja**. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetén egy napi tétel helyébe egy napi fogházbüntetés lép.

Az elsőfokú bíróság határozatának kelte helyesen 2011. január 28. napja és a bíróság a határozatát a 2010. március 17., május 19., november 15. és 2011. január 28. napján tartott tárgyalás alapján hozta meg.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült összesen 28.665 (Huszonnyolcezer-hatszázhatvanöt) forint bűnügyi költségből 6.000 (Hatezer) forintot a vádlott köteles megfizetni az államnak, míg 22.665 (Huszonkettőezer-hatszázhatvanöt) forintot az állam visel.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Városi Bíróság 2011. évi január hó 28. napján kihirdetett 10. B. 1364/2008/22. sorszámú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki tizennyolcadik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 175.§ (1) bek. (3) bek. e/ pont), személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 175.§ (1) bek.), védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett könnyű testi sértés büntetében (Btk. 170.§ (1) bek. (3) bek. II. fordulat), könnyű testi sértés vétségében (Btk. 170.§ (1) bek.) és zaklatás vétségében (Btk. 176/A§ (1) bek.).

Ezért őt - halmazati büntetésül - hat hónapi börtönre ítélte, amelynek végrehajtását két évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett - a szabadságvesztés végrehajtása esetére - az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést a vádlott felmentése érdekében.

A fellebbezés alapján eljár Fejér Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2011. évi május hó 19. napján kelt 1.Bf.100/2011/4. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. A vádlottat az ellene gyermekkorú XY sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 175.§ (1) bek. (3) bek. e/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

A terhére fennmaradó cselekményekért 200 napi tétel, 100 forintos napi összegű - összességében 20.000 forint - pénzbüntetésre ítélte, amelybe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt.

A bűnügyi költségről úgy rendelkezett, hogy abból a vádlottnak 87.447 forintot kell megfizetnie, míg a fennmaradó 200.627 forintot az állam viseli.

A másodfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat túlnyomórészt betartva, a hatályon kívül helyező végzésben foglalt iránymutatásnak megfelelően folytatta le az eljárást és a megismételt eljárásban a vádlott ellen zaklatás miatt indult ügyet is a jelen ügghöz egyesítette.

Az általa megállapított tényállás megalapozottnak tekintendő, amelyet a másodfokú bíróság csupán azzal egészített ki, hogy XY a teraszajtó felé nem az eltávozás szándékával ment, hanem az édesanyja, XX a teraszajtó felé küldte, eközben ragadta meg a gyermek karját a vádlott.

Az elsőfokú bíróság lehetséges bizonyítást lefolytatva, a feltárt bizonyítékokról számot adva, logikus mérlegelés eredményeként részletesen megindokolta, hogy a vádlotti tagadással szemben miért a sértettek előadására és az azokat alátámasztó tanúvallomásokra, illetve szakértői véleményekre alapozta a tényállást.

A megalapozott történeti tényállásból - a személyi szabadság megsértése minősített esete kivételével - helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit is az anyagi jognak megfelelően minősítette. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a gyermek karjának megragadása akkor, amikor ki sem akart szaladni a lakásból, csak az anyja felszólítására tett helyváltoztatást, - nem valósít meg bűncselekményt. Ezért a vádlottat bűncselekmény hiányában (a Be. 6.§ (3) bek. a/ pontja és a Be. 331.§-a alapján - felmentette a vádlottat a személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 175.§ (1) bek. (3) bek. e/ pont) miatt ellene emelt vád alól.

A másodfokú bíróság a szűkölt bűnösségi körre, az általa nagyobb nyomatékkaal étékelt időmúlásra és a beszámítási képesség enyhe fokú korlátozottságára figyelemmel - a Btk. 87.§ (2) bek. d/ pontja alkalmazásával - pénzbüntetést szabott ki a vádlottal szemben.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott bűnösségének a tizenharmadik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetőjében (Btk. 175.§ (1) bek. (3) bek. e/ pont) történő megállapítása végett és a vele szemben kiszabott büntetés súlyosításáért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 615/2012/1. számú átiratában és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a bejelentett másodfellebbezést fenntartotta.

A harmadfokú eljárás mind az első-, mind a másodfokú határozat felülvizsgálatát megnyitja. A jelen ügyben az a vitatott kérdés, hogy gyermekkorú XY sérelmére történt-e személyi szabadság megsértése. Az elsőfokú bíróság ezt a tényállásban rögzítette és minősítette, s a vádlott bűnösséget is megállapította, - míg a másodfokú bíróság lényegében annyiban változtatta meg az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, hogy a gyermek, amikor a vádlott a karját megragadta, ki sem akart szaladni a lakásból, édesanyja küldte a teraszajtó felé, de nem az eltávozás szándéka vezérelte. A történeti tényállásnak ezzel történő kiegészítése helytálló, de az ebből levont következtetés téves, ugyanis abból, hogy az édesanyja küldte ki a sértettet, nem következik az, hogy az ne egyezett volna meg a gyermek szándékával. A másodfokú bíróság által is elfogadott tényállás elemzésével kell megállapítani, hogy mi lehetett a hároméves gyermek szándéka. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy XX-t a vádlott bántalmazta, lökdöste, miközben a gyermekét a karjában tartotta. A vádlott a gyermeket nem direkt módon bántalmazta, a támadás az édesanya ellen irányult, amely során a kezében lévő gyermek is sérülést szenvedett. Ha egy gyerek észleli, hogy az édesanyját, továbbá áttételesen őt is bántalmazzák, menekülési ösztön alakul ki benne, amit az anya kijelentése tovább erősített. Tényként kell megállapítani - ezt mindkét bíróság rögzítette -, hogy a vádlott a teraszajtó felé menekülő gyermek karját megragadta, s őt ezzel az ingatlan elhagyásában megakadályozta. A sértett valódi szándékára abból lehet következtetni, hogy abban a pillanatban, amikor az akadály elhárult és mozgási szabadságát visszanyerte, rögtön kimenekült a lakásból. Ezek alapján a másodfokú bíróság által levont következtetés téves.

Az ügyészség az elsőfokú bíróság álláspontjával értett egyet, ezért a másodfokú bíróság által kiegészített tényállásból annak mellőzését kérte, hogy a sértett ki sem akart szaladni a lakásból. Az így megállapított tényállás alapján a vádlott bűnösségének kimondását a tizenharmadik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett személyi szabadságának megsértése büntetőjében is és vele szemben halmazati büntetésül felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását indítványozta.

A védő rámutatott, hogy az eljárás során a vádlott valamennyi terhére rótt bűncselekmény elkövetését következetesen tagadta. A vonatkozásban, hogy a gyereket nem akarta bántani, védekezését az anya tanúvallomása is megerősítette. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértett-anyja és a vádlott korábban élettársi kapcsolatban élt, mivel ezalatt a terhelt is nevelte a gyermeket, egymást jól ismerték.

A védői álláspont szerint a másodfokú bíróság a feltárt bizonyítékokból helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a gyermek önálló akaratából nem kívánt elszaladni. Egy veszekedés tanújaként az édesanyja felszólításának próbált eleget tenni és amikor ki tudott szaladni, ezt az édesanya korábbi felszólítására tette meg. A zaklatással összefüggésben arra hivatkozott, hogy négy olyan alkalom volt, amikor hetek teltek el a cselekmények között, ezért objektíve kizárható a vádlott büntetőjogi felelőssége.

Amennyiben a harmadfokú bíróság a vádlottat bűnösnek találná, méltányos büntetés kiszabását kérte, amely tükrözi a jelentős időmúlást, illetve a személyi körülményekben történt változást.

A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy a gyerek az előszoba és nem a terasz felé menekült és onnan ment ki a szomszédba, majd a szomszéd hívta a rendőröket. Kifejezésre juttatta, hogy szeretné az egészet elfelejteni és zavartalanul élni a családjával.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítéletével szemben helytállóan biztosított fellebbezési jogot a Be. 386.§ (1) bek. c/ pontja alapján, miután az elsőfokon elítélt vádlottat felmentette.

A bejelentett másodfellebbezés alapos.

A Be. 387. § (1) és (2) bekezdései alapján a harmadfokú bíróság felülbírálja a másodfokú bíróság fellebbezéssel megtámadott ítéletének minden rendelkezését és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást, - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett - abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A Be. 388. §-ának (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

Ennek során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, kellő részletességgel és alaposággal folytatta le, azok megszegését egyébiránt sem a vád, sem a védelem nem panaszolta.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte, azokat iratszerűen, részletesen, okszerűen, az ésszerűség és a logika szabályainak megfelelően értékelte. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás teljes körű.

Mégis szükséges utalni arra, hogy a büntetőítélet tényállásában minden esetben az eseményeket, történéseket kell rögzíteni, míg az indokolás részét kell képeznie,

hogy mely következtetések eredményeként jutott a jogalkalmazó azok megállapítására.

A gyermek szándékával kapcsolatos fejtegetéseket ezért a harmadfokú bíróság az ítélet indokolásába helyezte át, mivel a történeti tényállásban nem az ott cselekvő személyek szándékát kell rögzíteni, hanem a releváns tényeket.

A másodfokú bíróság által a történeti tényállás tekintetében tett kiegészítésből mellőzni kellett, hogy gyermekkorú XY nem az eltávozás szándékával ment a teraszajtó felé, ehelyett az elsőfokú ítélet indokolásának 7. oldal első bekezdésében írtakat a harmadfokú bíróság a tényállásba emeli át, miszerint: a hangzavarra, majd XX elesésének hangjára a szomszédban lakó ZZ felfigyelt, majd az udvarára kimenve a kiabálva felé futó XY-t felkapta és a lakásába bevitte.

A megállapított tényállás ezen túlmenően csupán a vádlott megváltozott személyi körülményei tekintetében szorult kiegészítésre:

- A vádlott házasságot kötött és kereső foglalkozást nem folytató házastársával együtt neveli a 2011-ben született YY nevű kislányát. Előző házasságából származó fia nagykorúvá vált és Amerikában él, így utána gyerektartásdíjat már nem fizet.

Az így kiegészített tényállás teljeskörű, a felek által nem vitatott bizonyítékokon alapul, s minden tekintetben megalapozott, így a Be. 388. §-ának (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság számára irányadó volt.

A történeti tényállást jogilag értékelni kell és abból - elsősorban ZZ tanúnak mind az első, mind a másodfokú bíróság által elfogadott - vallomásából éppen az ellenkezője állapítható meg annak, mint amire a másodfokú bíróság következtetett. A tényállásból ugyanis az következik, hogy a menekülő és kiabáló gyerek szándéka tartózkodási helyének megváltoztatására irányult és ebben akadályozta meg a vádlott a kisiút, amikor karjánál megfogta, ezzel kisebb sérülést is okozva.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseit és helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére valamennyi terhére rótt bűncselekményben.

A harmadfokú bíróság ezért a tényállás I./ pontja alapján a vádlott bűnösségét - az elsőfokú bírósággal egyezően - a Btk. 175.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés e/ pontja szerint minősülő tizenhétedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett személyi szabadság megsértése büntetőjogi is kimondta. Ezt meghaladóan az e tényállási pontban írt további cselekvőség minősítése megfelel az anyagi jogi szabályoknak.

A tényállás II./ pontja alapján a háborgatás a vádlott részéről rendszeres és egyben tartós is volt, így a Btk. 176/A §-a szerinti zaklatás vétségének törvényi tényállási elemei hiánytalanul megvalósultak.

A bűnösnek kimondott vádlottal szemben a joghátrány nemének megválasztása során a másodfokú bíróság helyesen járt el, amikor - a terhelt korlátozott

beszámítási képességére is figyelemmel, a Btk. 87.§ (2) bek. d/ pontja felhívásával - halmazati büntetésül pénzbüntetést alkalmazott.

A harmadfokú eljárásban a bűnösség köre bővült, míg a bűnösségi tényezők köre változatlan maradt.

A harmadfokú bíróság ezért - egy napi tétel törvényi minimumban meghatározott összegét változatlanul hagyva, - a pénzbüntetés napi tételeinek számát a kétszeresére, négyszáz napi tételre súlyosította. Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést nem érintve, a Btk. 52. §-a szerint rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén, annak fogházban végrehajtandó (napi tételenként egy napi) szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

Észlelte a harmadfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet bevezető és záró részében szereplő dátumok nem felelnek meg az ügyben tartott érdemi tárgyalások, illetve a határozathozatal időpontjának, - ezeket helyesbítette.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint, a Be. 398. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, míg egyebekben a határozatot a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a vádlottat - a Be. 385.§-ára figyelemmel, a Be. 381.§ (1) bekezdése szerint - kötelezte a kirendelt védői díj megfizetésére, míg tolmács közreműködése folytán keletkezett bűnügyi költséget a Be. 339.§ (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. évi október hó 17. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
bíró

A Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 1.Bf.100/2011/4. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.289/2011/8. számú ítéletében foglalt változtatással 2012. évi október hó 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2012. évi október hó 17. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*A kiadmány hitelül:
bírósági tisztviselő*